

BIBLICKÉ ÚKOLY 1974

4. čtvrtletí 1974

SPRAVOVÁNÍ
BOŽÍHO MAJETKU

Ú V O D

Tím, že Bůh stvořil člověka jako svobodnou mravní bytost, dal mu velkou zodpovědnost. Člověk např. ručil za pokračování lidského života a za jeho blaho. Stal se pánem nad ostatními tvory a měl správným způsobem ovládat živočišný svět. Musel poctivě pracovat a získávat prostředky k životu, aby mohl lépe hodnotit dary života. Měl být strážným svého bratra — měl mít k němu úctu a měl podporovat jeho šťastný život. To vyžadovalo správné využití všech jeho schopností a času, který mu byl dán.

Tyto odpovědnosti měl člověk předávat svým potomkům, takže lidé byli vždy před Bohem odpovědni za vše, co jim život poskytoval. A nebylo toho málo — zdraví, rodina, domov, přátelé, společenství souvěrců, pobožnosti, mravní a duchovní výchova dětí, etická úroveň společnosti, získávání a využívání statků movitých i nemovitých. Krátce řečeno, život od Boha představuje přednost a vážnou odpovědnost, které se nikdo nemůže vyhnout. Proto život prožíváme buď dobře nebo špatně, a každý člověk se bude jednou odpovídat Bohu za důsledky svého jednání.

Řekové užívali slova „správcovství“ jako označení správy majetku, ať už se jednalo o domácnost či nemovitý majetek. Toto označení se vztahovalo na otroky i na svobodné lidi, kterým byla svěřena správa domu a pozemku jejich pána.

Správce měl nejen na starosti celou domácnost, ale musel také zařizovat vše potřebné. Byl to důležitý úřad.

U správce se vyžaduje hlavně věrnost. Člověk nevlastní ve skutečnosti na tomto světě nic, ani své tělesné a mravní síly. Je stvořenou bytostí, která patří svému Stvořiteli. Současně byl vykoupen krví J. Krista, proto už vůbec nepatří sám sobě. Uznání tohoto vztahu mezi člověkem a jeho Tvůrcem má nás vést k rozhodnutí, že budeme mnohem svědomitěji využívat všeho, co nám Bůh svěřil během našeho pobytu na zemi.

Boží vlastnictví

Zákl. verš: Ž 24, 1

Bohu patří celá země, člověk je jejím správcem. Správcovství představuje vztah mezi člověkem a Bohem. Člověk musí proto vědět, co od něho Bůh očekává a co sám může očekávat od Boha. Bůh jako stvořitel je skutečným vlastníkem, majitelem všeho. Boží vlastnictví se neomezuje jen na hmotné statky. I my, lidé, mu náležíme. Není to vynucené vlastnictví. Pán chce, abychom je uznali dobrovolně. Neosobní vztah k Bohu není vlastně ničím. Satan se snaží představit lidem Boha jaksi neosobně. Důsledek toho pak je, že lidé ztrácejí osobní odpovědnost před Bohem. Když člověk necítí svoji odpovědnost jako Boží stvoření, snadno se dopustí omylu, že „náleží“ sám sobě a že jeho vztah k Bohu se nikterak neliší od vztahu k spolubližním.

1. Bůh je věčný (Ž 90, 2)

Než začneme studovat otázku našeho vztahu k osobnímu vlastnictví, než si osvětlíme pojem správcovství, musíme si uvědomit, že Bůh je věčný. Viz Ž 93, 2. On je „Starý dnů“ (Dan 7, 9). Je to důrazné potvrzení Božího věčného trvání. Ten, kdo uznává Boží věčnost a uvědomuje si svůj životní vztah k věčnému Bohu, je silně ovlivňován k tomu, aby žil bohabojně, správně a u vědomí své pomíjitelnosti.

Co prohlašuje Bůh o svém postavení ve vesmíru? Iz 43, 10b

2. Bůh je osobní bytost

Uveď některé Boží vlastnosti, které má jediné osobní bytost. Ž 86, 15

Takové vlastnosti nemá nějaká neosobní síla. Bůh je osobní, živá bytost. Stvořil vesmír osobně a je jeho vlastníkem

Jak vynikajícím způsobem byl Bůh zjeven jako osobní bytost? 1 Tim 3, 16

Protože se satan snaží lidem namluvit, že Bůh není osobní bytostí, tak lidé si Boha představují jako tvůrčí sílu, jako přírodní zákon či věčnou energii. Tento názor o Bohu chce zasadit křesťanství velkou ránu, protože nechce počítat s Ježíšem jako Božím Synem, který zjevoval Otce. Lidské bytosti nemohou cítit zodpovědnost před nějakou neosobní silou. Vždyť i lidé, jako bytosti, mohou něco vlastnit. Jakmile si někdo představuje Boha neosobně, nemůže uznávat jeho božské právo vlastnictví. Je zcela přirozené, že člověk pak vidí jen sebe jako vlastníka, čímž se staví na Boží místo.

Uvědomujeme si ve svém všedním životě, že osobní Bůh nás vidí a miluje a že se mu musíme ze všeho zodpovídat?

3. Bůh je stvořitelem všeho (1 Moj 1, 1)

Proč náleží lidé Bohu? Ž 100, 3

Komu se mají obyvatelé země klanět podle poselství prvního anděla? Zj 14, 6. 7

Bohu náleží vše, protože je stvořitelem i vykupitelem. Veškerá pozhánání nynějšího i budoucího života jsou poznamenána golgatským křížem. Proto je nesprávná obžaloba Boha, že je tvrdý pán, který sklízí tam, kde nezaséval.

4. Bůh je naším vykupitelem (Iz 43, 1)

Jak odůvodňuje Pavel, že Bůh je vlastníkem člověka? 1 Kor 6, 19. 20

Všechno pochází od Boha. Nic nemáme sami ze sebe. Ale ještě důležitější je, že vše, co jsme získali a co má

věčnou hodnotu, nám vydobyl Ježíš Kristus svou krví. Příroda, která se řídí Božími zákony, nám dává možnost k pozemskému životu. Bůh dává déšť na spravedlivé i na nespravedlivé a slunce svítí na lidi dobré i zlé. Z této milosti není vyňat nikdo. Na každém lístečku je znamení Boží lásky.

5. Vztah mezi Bohem a člověkem (Ž 24, 1)

Co mělo lidu izraelskému trvale připomínat, že Bůh je vlastníkem jejich majetku, včetně jejich pozemků? 3 Moj 25, 23

Přestože Bůh dal svému lidu celou zemi palestýnskou, činil si stále na ni nárok. Izraelité byli jen správci země, nikoli jejími majiteli.

Bůh dává člověku veškeré možnosti, prvky i materiál k tomu, aby si vydobyl jakési vlastnictví. Všechno pochází ze země. Člověk se také živí produkty země, i když tyto někdy putují dlouhou cestu od původního zdroje ke spotřebiteli.

6. Vztah člověka k Bohu (Luk 12, 18—20)

Bůh je absolutním vlastním všeho. Člověk je na Bohu závislý a vždy jen správcem Božího jmění. Správce spravuje něčí majetek. Dnes by se dalo toto slovo nahradit jiným termínem, jako: vedoucí, ředitel apod. Člověk je povinen zacházet podle toho i se svým životem, protože nevznikl sám sebou. Za svůj život je odpovědný Bohu.

Která vlastnost je základním předpokladem správce? 1 Kor 4, 2

Dokazujeme ve svém životě všim, že náležíme Bohu?

Kdo žije jen sám sobě, nakonec zahyne. Ten, kdo usiluje sobecky jen o své blaho, připraví se o život věčný. Duch satanův rád bere, získává pro sebe. Duch Kristův dává, obětuje se pro dobro jiných.

Člověk jako správce

Zákl. verš: Mat 25, 21

Správcovství předpokládá tři pojmy — vlastníka, jeho majetek a člověka, kterému je majetek svěřen. V minulém úkole jsme poznali, že Bůh je majitel, který svěřil člověku majetek. V tomto týdnu budeme uvažovat o tom, co bylo člověku svěřeno.

Základní podmínkou vztahu mezi vlastníkem a správcem je, že správce musí zacházet s majetkem ve prospěch vlastníka, a ne ve prospěch svůj. Jelikož život a vše, co k němu náleží, patří Bohu, je nutné, aby jej věrný správce využil k slávě Boha, vlastníka. Křesťan nesmí používat Boží vlastnictví sobecky jen pro sebe.

Správce hájí zájmy vlastníka. Jako zodpovědný správce musí jednat místo něho, v jeho duchu a musí se ztotožnit s jeho zájmy. Postavení správce je odpovědné, protože vlastník mu důvěřuje. Jakmile jedná sobecky ve svůj prospěch a zneužívá výhod, které získá spravováním majetku, zklamal důvěru vlastníka.

1. Spravování života (Sk 17, 24. 25. 28)

Všudypřítomný Bůh stvořil člověka dokonalého a chce udržovat řádný chod našeho života, činnost všech orgánů, jako srdce, tepen, nervů i svalů.

Cím se vyznačuje život křesťana? Ž 91, 15. 16

Kristus přišel na svět zjevit Boží lásku. Jeho následovníci mají v tomto díle pokračovat. Snažme se navzájem si pomáhat a posilovat se. Milujeme-li Boha a své bližní, je to jen v náš prospěch. Čím je člověk nezištnější, tím je šťastnější, protože plní Boží úmysl. Dech Boží lásky ho naplňuje radostí. Život se mu stává posvátným odkazem, kte-

rého si váží, poněvadž mu jej Bůh dal proto, aby sloužil ostatním.

2. Spravování těla (Řím 12, 1)

Své tělo máme udržovat v nejlepší možné fyzické a duchovní zdatnosti, abychom byli schopnými šířiteli poselství evangelia. Už Řekové věděli, že ve zdravém těle je zdravý duch.

Co má křesťan sledovat svým životem? 1 Kor 10, 31. 32

Mnozí si myslí, že mohou zacházet se svým tělem podle libosti, že je mohou ničit nikotinem, alkoholem, drogami a rozmařilým životem. Ale zapomínají, že toto tělo jim nepatří. Jejich stvořitel, dárce života, má své požadavky, které nemohou svévolně přehlížet.

3. Správa času (Žalm 90, 12)

Proč chtěl žalmista správně počítat dny svého života?

Musíme využívat správně náš čas, protože i ten je nám svěřen. Využijeme-li jej moudře, využijeme rozumně celý život. Sestra Whiteová píše, že čas tvoří „velký životní kapitál“ a že „kdo mrhá časem, promrhá velmi mnoho“.

Jaký význam má čas dne sobotního? 2 Moj 20, 11

Náš čas — i volné chvíle — náleží Bohu. Náleží mu vlastně každý okamžik. Naší povinností je využívat všechnen čas k Boží slávě, ne pouze pro vlastní uspokojení.

4. Spravování schopností (1 Moj 2, 15)

Z čeho se skládala první činnost člověka?

Další součástí života, kterou Bůh dal člověku k využití, jsou schopnosti — síly mysli a těla. Zodpovědnost, kterou tím člověk obdržel, je úměrná darovaným schopnostem.

Bůh dává i dnešním lidem schopnosti, které mohou úžasně rozvinout. Rozvoj našich sil je naší přední povinností před Bohem a před lidmi. Ten, kdo denně nezvyšuje svoji

užitečnost, neplní smysl života. Jakmile se hlásíme ke Kristu, zavazujeme se, že se staneme co nejlepšími Mistrovými spolupracovníky. Musíme proto rozvíjet své schopnosti na nejvyšší možnou míru dokonalosti, abychom mohli vykonat co největší množství dobra.

5. Spravování hmotných statků (1 Moj 2, 16. 17)

Bůh svěřil člověku správu nad světem a nade vším, co je na něm, ale ve skutečnosti patří vše Bohu. Člověk měl zakázáno jíst ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, poněvadž v tomto bodu měl projevit svou poslušnost či neposlušnost. Byla to zkouška, jak dokáže člověk zacházet se svěřeným majetkem. Bůh si vyhradil tento strom jako trvalou připomínku, že mu náleží vše. Tak dal lidem příležitost, aby dokázali svoji víru a dokonalou důvěru v Boha. Měli být dokonale poslušni jeho požadavků.

Varoval Bůh člověka, jak to s ním dopadne, zneužije-li dobra, které mu bylo svěřeno?

Proč upozorňoval Pán Ježíš na nebezpečí lakomství? Luk 12, 15

6. Boží zkouška (Mat 25, 40)

Co tvoří vrcholnou zkoušku života?

Vzdej se sobectví a porozhlédni se, zda můžeš někomu přinést požehnání svého domova, svých sympatií, své lásky a můžeš-li poukázat na Beránka Božího, který snímá hříchy světa.

Která výstraha, daná věřícím zdávna, je stále časová? Pláč 3, 40

Poznali jsme, že Bůh dal člověku život, naučil ho, jak jej má nezištně využít a potom jej podrobil zkoušce, jak umí tento život využít. Když se člověk přizpůsobí Božímu plánu, uznává i Boží vlastnictví a dokazuje poslušnost i lásku k Bohu.

Roznáváme vždy, v čem nás Bůh zkouší?

Správcovství a charakter

Zákl. verš: Kol 1, 27

Co je charakter? Je to projev povahy, určité mravní zásady a pevná vůle k jejich uskutečnění. Každý člověk nějak projevuje svou povahu. E. G. Whiteová praví, že myšlenky a pocity tvoří základ charakteru.

Mít křesťanský charakter znamená, že jednáme podle zásad, které měl Pán Ježíš, že máme jeho způsob myšlení a cítění. Takový člověk uplatňuje evangelium v praktickém životě.

Charakter se projevuje i v dávání. Můžeme podávat poselství evangelia, životní potřeby, útěchu, lékařské ošetření a někdy i peníze. Milujeme-li Boha, jsme věrnými správci ve všem. Dávání znamená důsledek našeho obecenství s Bohem. Kdo rozhodne, že bude věrným Božím správcem, ten bude ve svém životě odrážet Boží charakter.

1. Boží charakter (Jan 3, 16)

Pán Ježíš mluví v tomto verši o Bohu, který miloval a obětoval se. Boží láska se vyznačuje dáváním. Syn se obětoval pro člověka ještě dříve, než byl člověk stvořen. Viz Zj 13, 8

Kristus přijal od Boha vše, ale zase to rozdal. V nebesích slouží všem stvořeným bytostem: Otcův život přechází v jeho milovaném Synu na všechny; v Synu se vrací v chvalozpěvech a v radostné službě lásky k velkému Zdroji všeho. Tak se v Ježíši Kristu uzavírá okruh dávání, představující charakter Velkého Dárce.

Co to znamená dát Bohu sama sebe?

2. Boží obraz

Jaký je vztah věřícího k Bohu? 1 Moj 1, 26

Bůh stvořil člověka jako vyšší bytost. Z pozemských tvorů je jedině člověk stvořen k Božimu obrazu a dokáže přijímat jeho charakter, spolupracovat se svým Stvořitelem a provádět jeho plány.

Satan jásal, že se mu podařilo znehodnotit Boží obraz v lidech. Potom přišel Kristus a obnovil v člověku Boží obraz. Jedině Kristus může obnovit charakter, znetvořený hříchem. Přišel vyhnat demony, kteří ovládli vůli člověka. Přišel nás pozvednout z prachu, přetvořit narušený charakter podle vzoru svého božského charakteru a ozdobit jej svojí slávou.

3. Příklad Ježíše Krista

Které Ježíšovy vlastnosti mají mít věřící? Fil 2, 5—8

Náš Mistr kráčel tvrdou cestou pokory, sebezapření a odříkání, jen aby nás zachránil. Snášel těžkosti, zklamání, potupu i soužení, aby nám pomohl. Chceme se snad vzpírat jít cestou, kterou nás chce vést Král slávy?

Bůh má s naším charakterem svůj plán: chce, abychom přestali žít životem sobeckého přijímání a abychom začali dávat a obětovat se. Pohnutkou k tomu nám má být víra a láska ke Kristu.

Co chce Bůh při nás vykonat skrze Pána Ježíše? Ef 2, 10

4. Církev a obětavost

Co vyžadoval Pavel od Tita, jakmile založil sbor v Krétě? Tit 1, 5

Musíme mít neustále na paměti ducha obětavosti, jinak nedokážeme napodobit charakter Pána Ježíše. Církev má splnit mnoho nezištných plánů, které nám umožňují dávat ze všeho, co nám Pán svěřil.

Komu měl Titus svěřit dohled ve sborůch? Tit 1, 5

Starší sborů a ostatní vedoucí činitelé by měli důkladněji uvažovat o způsobu své práce. Měli by se postarat o to, aby se všichni členové církve zapojili, aby nikdo nežil bez cíle. Všichni mají podle svých schopností vykonat to nejlepší. Zamysleme se nad tím, proč mnozí členové nepomáhají v díle Božím.

5. Církev a dávání

Jaký cíl sleduje Kristus se svou církví? Ef 5, 27

Skvrny a vrásky jsou vlastně důsledkem sobectví. Sláva a svatost církve představuje sebeobětavý charakter Pána Ježíše, který se zračí v jejích členech. Obětavá štědrost členů církve jim nevyzíská spasení, ale vyplývá z víry v Ježíše Krista. Křesťan, který dává, spolupracuje se svým Spasitelem. Bůh si volá pomocníky. Potřebuje osobní činnost. Než však dokážeme zachraňovat ostatní, musíme být sami obráceni, sami zachráněni.

Jakou radu o chování dává Pavel církvi v Korintu? 1 Kor 14, 40

6. Dar celého života (1 Jana 3, 2)

Uvedený verš poukazuje na dobu, kdy bude v člověku cele obnoven obraz Boží. Tento obraz byl v člověku zastíněn hříchem, který současně ovlivnil nepříznivě jeho smýšlení. Dnes se totiž člověk nepovažuje za správce Božího majetku, ale za vlastníka.

K čemu nás vede naděje, že uvidíme Pána Ježíše a že budeme jako on? 1 Jana 3, 3

Bůh ve své nekonečné lásce a milosti připravil plán vykoupení a dopřává nám dobu milosti. Dílo vykoupení sleduje obnovení Stvořitelova obrazu v člověku, navrácení k původní dokonalosti, sleduje rozvoj těla, duše a ducha. To je náplň výchovy, smyslem života.

Pohnutky dávání

Zákl. verš: 1 Jana 4, 9. 11

Základní pohnutkou dávání je láska. Dáváním vyjadřujeme lásku, která se stává tím větší a zralejší. Není-li celý náš život výrazem lásky, nestojí za nic, neroste a nerozvíjí se správně.

Jakmile člověk začne chápat Boží lásku a projevovat ji ve svém životě, pozorujeme při něm určité změny. Změní se jeho postoj k životu, hodnocení a perspektivy. Nikdo ho nemusí prosit ani nutit, aby dával Bohu to, co mu patří. Dává ochotně, radostně, horlivě, systematicky, nezištně a obětavě, protože miluje Pána.

Dovolí, aby Bůh spravoval a využíval jeho život, jeho tělo, jeho hmotné prostředky, schopnosti a čas. Uznává, že to vše má od Boha a je vždy ochoten k službě.

Jeho láska vede i druhé k tomu, aby milovali Boha.

Jeho dar ovlivňuje ostatní, aby se také naučili dávat.

Jeho život učí i druhé žít. Čti Jan 15, 13

1. Boží pohnutka dávání

Jak dokázal Bůh svoji lásku k lidem? 1 Jana 4, 9

Tento svět byl stvořen Boží soucitnou láskou, která jej také udržuje. Všechno stvoření svědčí o jeho moci, moudrosti a lásce.

Proč dal Bůh svého Syna? Jan 3, 16

Bůh dovolil, aby jeho Syn prošel strašným utrpením. Mohl nám dát větší důkaz své lásky? Boží dar člověku byl dobrovolný a vyplýval z nekonečné lásky. Proto si činí právě tak nároky na naši důvěru, poslušnost, na celé naše srdce a veškeré city. Žádá, aby mu člověk dal vše. Naše

odevzdání musí být úměrné Božímu daru, musí být úplné, bez výhrad.

2. Lidské pohnutky dávání (Luk 21, 1–4)

Ježíš nás učí, že neposuzuje pohnutku daru podle jeho velikosti, ale podle poměrů a pohnutek dárce.

Co doporučoval Pavel korintským věřícím, kteří přinášeli dary pro svaté v Jeruzalémě? 2 Kor 9, 7

Bůh chce dobrovolné dary. Dávání Bohu máme považovat za vzácnou přednost. Činy se hodnotí podle pohnutek.

Kolik bych musel dát já, kdybych se řídil zásadou dávání, jak nás tomu učí příběh chudé vdovy?

3. Výzvy k dávání

Z jakých pohnutek dávali macedonští věřící potřebným křesťanům v Jeruzalémě? 2 Kor 8, 4. 5

Bůh si přeje, aby projevy štědrosti byly dobrovolné. „Ochotného dárce miluje Bůh.“ Nemá z toho radost, plní-li se jeho pokladna vynucenými prostředky. Vykupitelská láska by měla probudit v srdci člověka veškeré něžné city a obětavé odevzdání. Bude-li tomu tak, nebude nutno dojemnými slovy prorážet kůru sobectví a probouzet dřímaající soucit, aby lidé obětovali ochotně na vzácné dílo pravdy.

Jaký výsledek přinese dávání podle slov Pána Ježíše? Luk 6, 38

Jak jsme se dosud chovali k potřebám Božího díla a našich bližních? Nemusíme se v tomto směru změnit?

4. Nehodící se dary (Mal 1, 8. 13. 14)

Židé v době proroka Malachiáše přinášeli Bohu dary, které nebyly důstojné a které Pán nepřijímal. K čemu bychom mohli přirovnat tyto dary dnes?

Dar z neochoty může sice posloužit v Božím díle, ale

dárce nezískává slíbené požehnání. Formálně sice splnil svou povinnost, ale neučinil tak z upřímného srdce. My se ani neuchylujeme k různým zábavám, jejichž výtěžek má jít na dobročinné účely a které mají přimět lidi k tomu, aby obětovali ze svých prostředků. Nedají-li totiž ochotně a z lásky ke Kristu přímo, Bůh jejich dar neuznává.

5. Zralost křesťana (Ef 4, 13)

Jakého stupně zralosti má církev dosáhnout?

Církev i jednotlivci musí vospět, uzrát. Kdo nechce duchovně růst, nejedná správně. Je to projev sobectví a nízkých cílů. Výzva k jednotě a zralosti (v. 13) je v protikladu s nezralostí a nejednotou křesťanů (v. 14).

6. Obětavá láska

Z jaké pohnutky dával Kristus? Jan 10, 17. 18

Láska je ochotná a ráda se obětuje. Je otevřená, nekonečná a neomezuje se na sobecké zájmy.

Jakmile se při dávání necháme ovládat jenom sympatiemi k člověku, stačí, aby se k nám lidé zachovali několi-krát nevděčně anebo aby naše dary zneužili, a naše štědrost skončí. Křesťan dává na dobrou věc s rozmyslem, po uvážení a jedná z neměnné zásady. Řídí se Spasitelovým příkladem sebezapření a obětavosti.

5. úkol — dne 2. listopadu 1974

Životní zájmy lidí

Zákl. verš: Fil 2, 21

Podle zájmů člověka poznáme, jaký je jeho život. Na otázku, o co se hlavně zajímáme, můžeme dostat mnoho

odpovědi. Ale všechny odpovědi vyplývají ze dvou základních směrů. Život každého člověka se zaměřuje buď na Boha nebo na sebe. Satan se vzbouřil proto, že se zajímal jen o sebe. Kdo žije sobecky, zaměřuje vlastně svůj život na satana.

Bůh je zdrojem života. Z něho pochází veškerý život. Jemu má náležet naše služba, úcta a věrnost. Pro všechny stvořené bytosti platí jedna velká životní zásada — být závislý na Bohu a spolupracovat s ním. Když Adam zhřešil a odtrhl se od nebeského zdroje, stal se ďábel pánem světa. Tam, kde měl být Boží trůn, umístil satan svůj trůn. Svět složil svůj hold dobrovolně u nohou nepřítel.

V tomto úkole se chceme zabývat životními zájmy lidí, hlavně jejich sobectvím, jaké následky má sobectví a jak je lze přemoci.

1. Co je sobectví (Jan 5, 42—44)

V těchto verších vidíme rozdíl mezi Pánem Ježíšem a Židy, kteří mu odporovali. Ježíš soustřeďoval svůj život v Bohu. Jeho protivníci nemohli pochopit takový způsob života, poněvadž žili sobecky. Využívali svůj život k vlastní slávě, nikoli k slávě Boží. Tím se stavěli na Boží místo. Byli modláři, protože uctívali svou osobu, své Já. Tak je tomu se všemi, kteří se v životě zaměřují na svoji osobu a žijí sobecky. Dopouštějí se modloslužby. Každý člověk se musí mít před sobectvím na pozoru!

V den soudu se odhalí mnoho věcí! Ukáže se, že mnozí, kteří se vydávali za křesťany, nebyli služebníky Božími, ale sloužili sobě. Starali se celý život jen o své záležitosti. Žili jen pro své libůstky a pro svůj zisk, až síly a schopnosti, které jim Bůh dal, zakrněly a znehodnotily se. Jejich život představuje soustavné sobectví — a to je hřích.

2. Výsledky sobeckého postoje

Vysvětlí, v jaké souvislosti je sobectví s podvodem Ananiáše a Zafiry. Sk 5, 3

Zbavíš-li Krista vlády ve svém srdci, podleheš nespokojenosti a sklonům ke zlému. Od svého okolí budeš vyžadovat to, co sám nejsi ochoten poskytnout. Bez Krista nezískáš čistý charakter.

Musíme pečlivě zkoumat své srdce i pohnutky. Sobectví nás snadno svede k tomu, že jednáme jen zdánlivě nezištně a že toužíme po chvále.

Naproti tomu které prvky nezištného, nesobeckého života nalézáme ve verších u Jana 5, 30—32?

3. Sobectví a církev (Zj 3, 17)

Bůh radí církvi ve Zj 3, 18, aby nehleděla na sebe, ale na Ježíše. Mluví k církvi, která žije sobecky. Neuvědomuje si, že proto je bídná, mizerná, slepá a nahá. Sobectví zastínilo její soudnost tak, že ani nepozoruje, jak se připravuje o zrak, oděv a o vše ostatní.

Členové církve chtějí mít stále více peněz, touží sobecky po zisku a tím se připravují o Boží přízeň a o duchovnost.

Jak je na tom ztracená ovce? Iz 53, 6

4. Ovoce sobectví

Podle čeho poznáme nejen falešné proroky, ale i vnitřní stav člověka? Mat 7, 16, 17

Jakými projevy sobectví se mají podle proroctví ap. Pavla vyznačovat poslední dny? 2 Tim 3, 2—5

Bůh nemůže dát svého Ducha sobeckým a samolibým věřícím.

Duch svatý nám poukazuje na naše nedostatky, chápe naše potřeby a pomáhá nám v nich. Ale mysl musí toužit stále po Bohu. Jakmile vpustíme do srdce chlad a svěťáctví, nemůžeme se upřímně modlit a ztrácíme sílu hledět k Bohu, který je zdrojem moudrosti a síly.

5. Kolektivní sobectví (Ag 1, 9)

Jaké poměry nastaly mezi zajatými Izraelci, kteří se vrátili z Babylóna a zanedbávali pro své zájmy dům Boží?

Duše, spojená s Kristem, bude ve svém okolí živým svědectvím. Bude pracovat pro záchranu blízkých i vzdálených. Nebude holdovat svým libostem a svým sobeckým zájmům. Dílo Boží a pravda tvoří jediný velký celek.

Zamysleme se nad tím, jak dalece se i na nás vztahuje výřek u proroka Aggea.

6. Jak překonáme sobectví (Gal 2, 20)

Pavel přirovnává vítězství nad sebou k ukřižování. Vírou v Pána Ježíše můžeme pak pokračovat v dalším životě.

Všechny dobré rysy mužů a žen jsou ovocem působení Ducha svatého. Duch nás učí, jak máme v životě dokazovat spravedlnost. Budeme-li mít Ježíšův charakter, oslavíme Boha a vykonáme tím největší dílo na světě. Bůh dává dokonalost pouze těm, kteří odumřou sami sobě. Ti, kteří jsou ochotni toto učinit, mohou říci s Pavlem: „Nejsem už živ já, ale živ je ve mně Kristus.“

Odevzdejme se bez výhrad Bohu. Vědomí, že usilujeme o život věčný, nás posiluje a potěšuje. Kristus nám může dát sílu k vítězství.

6. úkol — dne 9. listopadu 1974

Systematická štědrost

Zákl. verš: Pláč 3, 22. 23

Název biblického úkolu pro tento týden pochází z prvních dnů rozvoje církve adventistů s. d. Představuje především

zásadu financování naší společnosti až do dnešní doby. Ve zvláštním smyslu vztahovalo se označení „Systematická štědrost“ na evangelizaci církve do sedmdesátých let minulého století, kdy byl doporučen a všeobecně přijat systém desátků a darů. O tomto soustavném plánu podpory díla si dnes pohovoříme podrobněji.

Bůh pečuje o své dítky na každý den — „jeho milosrdenství jsou nová každého jitra.“ Systematická štědrost je lidským protějškem Božích požehnání.

1. Účel systematické štědrosti

Z jakých důvodů varoval Pán Ježíš před lakomstvím?
Luk 12, 15

System štědrosti měl zabránit velkému zlu, lakomství. Kristus viděl, že láska k bohatství vyhání ze srdce pravou zbožnost. Viděl, že milování peněz zaujme cele lidskou mysl. Lidé zapomenou na pravidelnou štědrost a uzavrou se před potřebami trpících a postižených.

Jak vyjádřil David svoji ochotu obětovat společně se svým lidem Pánu? 1 Par 29, 14

Zásada systematické štědrosti ncomezuje se pouze na peníze.

2. Požehnání pro člověka

Jaké napomenutí dává Pavel „bohatým tohoto světa“?
1 Tim 6, 18, 19

Bůh počítal se systémem konání dobra, aby se člověk podobal svému Stvořiteli, aby měl ochotný a nezištný charakter a aby posléze měl s Kristem podíl na věčné, slavné odměně.

Jaké stanovisko zaujímal Pavel k věřícím v Korintu?
2 Kor 12, 15

Bůh nemůže zachránit takového člověka, který mu daruje pouze část svého srdce. Chce celé srdce, celého člověka.

3. Požehnání pro církvev

Kterou zásadu dávání zdůraznil Pán Ježíš? Luk 6, 38

Sbory, které podporují dílo Boží systematicky a nejštedřeji, mají také nejlepší duchovní život. Je-li následovník Pána Ježíše skutečně štedrý, ztotožňuje své zájmy, se zájmy Mistra. Bůh si vede svůj lid i v otázce štedrosti a někdy jej zkouší do krajnosti.

4. Výzvy nejsou nutné

Bůh určil plán, podle kterého mají všichni dávat podle toho, jak jim požehnal a nemají čekat na zvláštní výzvy. Ti, kteří tak nečiní ze sobectví — ač by dávat mohli — okrádají svého Stvořitele, který jim dal prostředky proto, aby podpořili rozvoj jeho díla.

Za jakých okolností dal Pán Ježíš za nás svůj život? Řím 5, 6—8

Jsou mé dary pro dílo Boží skutečně štedré?

5. Následky zanedbání (Neh 13, 10—12)

Nestává se i dnes, že některé sbory nedodrží zásadu systematické štedrosti, takže pokladna je chudá a duchovní úroveň členů klesá?

Kristus nás učí sebeobětování. Tato zásada je často zdůrazňována zdánlivě autoritativně. Člověk totiž nemůže být spasen, neodloučí-li se od všeho, co jej táhne do hříšného světa a co jej odlučuje od Boha.

Dávají-li Kristovi následovníci Pánu zpět to, co mu náleží, ukládají si poklad, který jim bude dán, až uslyší slova: „To dobře, služebníče dobrý a věrný... vejdi v radost Pána svého.“

6. Boží plán

Jaké naučení dal Bůh Izraelským ohledně tří výročních slavností? 5. Moj 16, 16. 17

Prostota plánu systematické štědrosti vyvyšuje Boží moudrost. Vše, co má božskou pečeti, spojuje jednoduchost s užitečností. Soustavná, sebezapíravá štědrost je Božím lékem na nemoci hříchu sobectví a lakomství. Bůh ustanovil systematickou štědrost pro podporu svého díla a k úlevě trpících a potřebných. Chtěl, aby se dávání stalo zvykem, který by odstraňoval nebezpečný a zrádný hřích lakomství. Tento plán je zahrnut do Božího řádu proto, aby se lakomý člověk zbavil pout, kterými je vázán k modloslužbě.

7. úkol — dne 16. listopadu 1974

Nezištná štědrost

Zákl. verš: Mat 26, 39

Význam slova „nezištná“ štědrost je opakem sobeckým zájmům. Duch prorocký uvádí Ježíše Krista často jako vzor nezištné štědrosti.

Slovo „štědrost“ znamená především „sklon ke konání dobra“. „Nezištnost“ dokazuje, že člověk je prost sobeckých pohnutek nebo zájmů. Sloučením obou těchto slov vzniká výraz: sklon ke konání dobra bez sobeckých pohnutek či zájmů.

V dnešním úkole poznáme nezištnou štědrost našeho Pána a dovíme se, jak bychom mohli i my uplatnit tento povahový rys v dnešní době.

1. Pán Ježíš se stal chudým

Jaký důkaz Kristovy „nezištné štědrosti“ nám podává bible? 2 Kor 8, 9

Pavel poukazuje na svůj vzor a ideál. Kristus žil životem chudých, aby lidé mohli získat nebeské bohatství. Připomíná jim, jaká oběť byla za ně přinesena. Kristus byl velitelem nebeských vojsk, a přesto zaujal nejnižší místo na světě. Byl bohatý, ale pro nás se stal chudý. Neopustil duchovní bohatství; měl vždy hojnost darů Ducha. Ale narodil se z chudých rodičů. Svět nikdy neviděl našeho Pána v bohatství.

Která další změna v existenci a zkušenosti Božského Syna poukazuje na jeho nezištnost? Fil 2, 5–7

2. Nezištná služba

Kterým činem dal Ježíš učedníkům lekci, jaký má být jejich vztah k ostatním lidem? Co tvoří tento vztah? Jan 13, 3–5. 12–15

Ustanovení umývání nohou je ustanovením služby. Pán si přeje, aby se všichni naučili této lekci v praxi. Jakmile je tento obřad slaven správným způsobem, prožívají díky Boží posvátné společnosti, poslouží si a přinášejí si vzájemné požehnání.

Kristus nám dal příklad pokory, aby se jeho lid nedal svést sobectvím, které sídlí v srdci. Považoval tento bod za tak důležitý, že jej nesvěřil člověku. On, rovný Bohu, umyl nohy svým učedníkům. Jan 13, 17

To dokazuje, že celý život člověka má být službou pro druhé.

3. Neomezený dar

Jak se zachoval Pán Ježíš k Otcově vůli i tváři v tvář smrti? Mat 26, 39

Zamysleme se znovu nad neomezenou velikostí Božského daru. Jan 3, 16

Které slůvko Kristova pozvání dokazuje, že jeho vztah k lidem je nestranný? Mat 11, 28

Vezměme si z toho praktické naučení do svého života.

Kristus neuznává žádné národnosti, třídní ani náboženské rozdíly. Farizeové a zákoníci chtěli vytvořit ze všech darů nebes místní a národní dobrodiní a chtěli ostatní členy Boží rodiny na světě vyloučit. Ale Kristus přišel strhnout děličí zed mezi národy. Přišel ukázat, že jeho dar milosti a lásky je tak neomezený jako vzduch, světlo nebo déšť.

4. Zneužití štědrosti

Který Luciferův postoj způsobil jeho pád? Iz 14, 12—14

Lucifer zneužil slávu a moc, kterou ho Stvořitel štědře pověřil. Satan se rozhodl, že jakmile se mu to hodí, dokáže lidem vnuknout překrásné pocity. Tím lidstvo svedl, omámil je svými zákeřným pokušením i svými zvláštními svody.

5. Naše neomezené dary

Pro koho máme žít, když Kristus zemřel za nás? 2 Kor 5, 15

Prvotní církev byla nezištná a štědrá. To jí působilo úžasnou radost. Věřící věděli, že svým úsilím pomáhají roznést poselství těm, kteří jsou v temnotě. Svou štědrostí dokazovali, že nepřijali nadarmo Boží milost.

Jaký příkaz, týkající se hlásání evangelia, nám Kristus dal? Mar 16, 15

Štědrost, kterou Pán vyžadoval od Izraelských, měla převážně sloužit jejich národu. Dnes je dílo Boží rozšířeno po celém světě. Kristus svěřil svým následovníkům poklady evangelia a odpovědnost za hlásání radostné zvěsti o spasení světu. Naše povinnost dnes je mnohem větší než povinnost starého Izraele.

Pomáhám svým počínáním evangelizaci svého sboru, nebo ji omezují?

6. Celkové požehnání

Jak velká je Boží štědrost k nám? Řím 8, 32

Jak znázornil Pán Ježíš nestrannost Otcových darů? Mat 5, 45

Spasitel uzdravil všechny, kteří k němu přišli. Uzdravil i oněch deset malomocných. Žel, že devět jich odešlo, aniž ocenili Ježíšův čin. Ani mu nepoděkovali.

Kristus pokáral sobectví Židů, kteří vydírali vdovy a zneužívali jejich dary. Současně však pochválil vdovu, která přinesla svůj dar do Boží pokladny. Ani zneužití daru nemohlo dáorce připravit o Boží požehnání.

8. úkol — dne 23. listopadu 1974

Bůh především

Zákl. verš: Mat 6, 33

Největším tajemstvím vítězného křesťanského života je dávat Boha na první místo. Zde začíná pravé náboženství. V tomto bodě zkouší Bůh člověka již od prvopočátku.

Pán si přeje, abychom mu důvěřovali a byli na něm závislí. Chce ukázat nám i světu, co se stane, když jej dáme ve svém životě na první místo. Přirozený člověk se stará především o sebe. Usiluje o dlouhověkost a štěstí v životě. Ale trvalé štěstí a věčný život může získat jedině ten, kdo hledá království Boží a jeho spravedlnost.

1. Bůh je první

Na které místo jsme povinni dávat Pána? 2 Moj 20, 3

Jak rozšiřuje druhé přikázání požadavek prvního přikázání? 2 Moj 20, 4, 5

— Dnešní svět má mnoho bohů. Hospodin, věčný, nestvořený Bůh, který se sám udržuje, je jediným zdrojem a udržovatelem všeho. Proto má jen on nárok na nej-

vyšší úctu a slávu. Člověk nesmí věnovat své prvořadě city ničemu jinému. Jakmile holdujeme něčemu, co by zeslabilo naši lásku k Bohu nebo omezilo službu, kterou jsme mu povinni, stává se taková věc naším bohem.

2. Výstraha před sobectvím

Které božské poselství, dané Báruchovi, je vhodné i dnes?
Jer 45, 5

Jak varuje apoštol Pavel před sebepovyšováním? Řím 12, 3

Které nemoudré a mylné jednání odsuzuje apoštol Pavel?
2 Kor 10, 12

Nedovolili jsme satanu, aby nás odvedl daleko od Boha? Nesrovnávejme se s lidmi, ale jediné s Ježíšem Kristem.

Lidé náleží k jedné velké rodině — k rodině Boží. Stvořitel si přál, aby si věnovali vzájemnou úctu a lásku a aby měli vždy o sebe upřímný, nezištný zájem. Ale satan lidí vede k tomu, aby každý člověk kladl sebe na první místo. Tím satan člověka ovládá. Lidé, kteří takto podlehlí satanu, přivodili svým sobectvím na světě bídu, rozpory a nenávisť.

3. Kletba sebepovyšování

Jakmile někdo oloupí druhého, klade sebe na první místo a obohacuje se na úkor své oběti. Z čeho vinil Pán Judské? Co bylo důsledkem jejich loupeže? Mal 3, 9

Zlořečenství je tvrdým odsouzením a je protějškem požehnání. Zlořečenství a požehnání jsou tedy protiklady. Vysloví-li je Bůh, přináší doslovné následky. Požehnání, zaslíbené ve verších 10—12 na úrodě se v případě neuposlechnutí proměnilo v kletbu.

Jaké zlořečenství postihlo Judu, když po návratu z vyhnanství začali stavět do popředí sami sebe? Ag 1, 4—11

Boží požadavky jsou na prvním místě. Než vydláme cokoli ze svého příjmu, musíme dát předně Pánu to, co mu náleží.

4. Požehnání úcty k Bohu

Čím jsou podmíněna Boží požehnání? Přísl 3, 9. 10

Jaké požehnání bylo slíbeno Judským, kdyby dávali zvláštním způsobem Bohu přednost? Mal 3, 10–12; Iz 58, 13. 14

Těm, kteří pohotově a ochotně investují do díla Božího, Pán požehná. Musíme stále pamatovat na to, že jsme Božími společníky. Musíme především pamatovat na jeho dílo a na práci v něm. A staneme-li se zdrojem, kterým mohou přitékat proudy požehnání jiným, bude Pán tento zdroj zásobovat.

5. Naučení důvěry

Jakou zdánlivě sobeckou žádost měl Eliáš na vdovu ze Sarepty? 1 Král 17, 13

Jakým slibem byla tato žádost provázena? v. 14

Dokazuje můj život těm, kteří mě znají nejlépe, že důvěřuji Bohu?

Příliš se snažíme postarat se sami o sebe. Nemáme klid a nedůvěřujeme dostatečně Bohu. Mnozí se lopotí a dřou a nedopřejí si ani čas k modlitbě a neúčastní se modlitebních chvil. Mají takovou starost o sebe, že ani Pánu Bohu nepřenechávají možnost, aby se o ně postaral. A Pán pro ně mnoho nevykoná, poněvadž mu k tomu nedají příležitost. Podnikají příliš mnoho sami a důvěřují velmi málo Pánu.

6. Bůh se stará o své děti

Nejméně kolikrát se měl dostavit každý muž ve starém Izraeli do chrámu? 5 Moj 16, 16. 17

Všichni zdraví mužové chodili nejméně třikrát ročně do Sílo, později do Jeruzaléma. Doma nechali sady, úrodu, stáda i rodinu. Zdálo by se, že tím umožňovali dřívějším obyvatelům země, aby je vyplenili. Na jejich hranicích nebyla žádná viditelná ochrana

Co zaslíbil Bůh Izraeli, když uposlechnou jeho požadavku? 2 Moj 34, 23 24

Náš nebeský Otec má pro nás tisíce cest tam, kde my nevidíme nic. Ti, kteří dávají ze zásady přednost Bohu, zjistí, že těžkosti před nimi mizí a že cesta je přímá.

9. úkol — dne 30. listopadu 1974

Věrné správcovství

Zákl. verš: 1 Kor 4, 2

Křesťanský správce, kterému Pán svěřil majetek, má jej spravovat tak, aby splnil Boží úmysl. To vyžaduje plánování.

Správce může být nevěrný buď proto, že je nepoctivý, nebo že zanedbává zájmy majitele. V minulém úkole jsme poznali, že Pán Bůh nazývá nepoctivé správce zloději (Mal 3, 9). V tomto týdnu budeme uvažovat o věrnosti, s jakou správce moudře plánuje využití Božího jmění.

1. Dávání je ctnost

Jakou radu, týkající se darů, dal apoštol Pavel Korintským? 2 Kor 8, 7

Otázka darů nesmí podléhat náladám. V tomto směru máme od Boha přesné pokyny. Ustanovil desátky a dary. Žádá od nás, abychom dávali pravidelně a systematicky.

Pán od nás vyžaduje, abychom přinášeli dary v určnou dobu, abychom si zvykli na dávání a abychom považovali štědrost za křesťanskou povinnost. Srdce, které ochotně přinese dar, nesmí mít čas sobecky vychladnout a

uzavřít se. Proud musí téci soustavně, a skutky lásky tak udržují zdroj stále otevřený.

Zamysleme se nad tím, při které příležitosti přinášíme dary a jak jsou velké.

2. Sbírký

Jaký jasný pokyn dal Pavel Korintským? 2 Kor 8, 11
Pavel nabádá Korintské, aby pokračovali v dosavadní ochotě (v. 10) a aby pomáhali svým potřebným spoluvěřícím.

Bůh od nás neočekává, že budeme dávat víc, než kolik můžeme. Dáváme-li ochotně podle našich možností, přijímá to jako správně splněný úkol správce. Nežádá od nás, že budeme dávat to, co nemáme.

Jak zdůraznil apoštol věřícím, že si mají pomáhat? 2 Kor 8, 13. 14

Poznají-li vytrvalí, systematictí dárci, že jejich soustavná štedrost podporuje lásku k Bohu a k bližním a že vlastně rozšiřuje evangelium, pochopí, že je to velké požehnání být Kristovým spolupracovníkem.

3. Apoštolské pravidlo

Jakou radu o dávání dává apoštol? 1 Kor 16, 2

Tento verš nám dává radu, proč, jak, kolik a kdy máme dávat.

Apoštol navrhuje, že v první den týdne je vhodné zamyslet se nad vedením Prozřetelnosti a nad přijatým požehnáním. Můžeme pak v bázni Boží s opravdovou vděčností za přijaté dary usoudit, kolik mu podle jeho plánu vrátíme.

Co sleduje tato dobrá rada?

Plánujeme své dary anebo dáváme peníze do sbírky?

Apoštol snad ani nemohl volit vhodnější dobu pro oddělení desátků a darů. V sobotu studujeme Písmo a zamýšlíme se nad Boží dobrotou. Máme možnost pozorovat jeho

dění v přírodě jako důkaz jeho vykupitelské moci. V neděli, než se pustíme do práce v novém týdnu, vracíme Pánu to, co mu náleží a dokazujeme mu darem svou vděčnost.

4. Plánovité dávání

Jakou zásadu dávání doporučoval Pavel? 2 Kor 9, 5

Bůh stanovil plán, podle kterého mají všichni dávat v poměru, jak jim požehnal, a to automaticky. Nečekejme na zvláštní výzvy. Nebudou-li všichni dodržovat plán systematické štědrosti, nevyhoví nikdy požadavkům apoštolského pravidla.

Je to velmi nemoudré a nebezpečné, dáváme-li anebo pracujeme-li jen tehdy, když někdo působí na naše city.

5. Nahromaděný majetek

Jaký příkaz dal Bůh Ezechiášovi před jeho smrtí? 2 Král 20, 1

Nejsme králové, ani se nám nedostalo zvláštního zjevení, kdy máme umřít. Ale tato rada je vhodná pro nás všechny. Život je nejistý. Nikdo nám nezaručí zítřejší den života. „Dej do pořádku své záležitosti!“ I to patří k povinnostem věrného správce, aby nikoho z nás smrt nezastihla nepřipraveného.

Jakou důraznou otázku klade Bůh v Ježíšově podobenství o bohatém muži? Luk 12, 20

Mnozí nemají ve zvyku napsat závěť, dokud se těší zdánlivému zdraví. Ale věřící by na tuto opatrnost neměli zapomínat. Mají uspořádat své záležitosti tak, aby je mohli kdykoli opustit.

Bůh mi svěřil majetek. Jaké opatření jsem učinil pro okamžik své smrti?

6. Požehnání dávání

Co znamená Pavlova ilustrace o setí a sklizni? 2 Kor 9, 6

Jaké požehnání dokáže Pán dát ochotnému dárci? v. 8

Kdo štedříc a obětavě pamatuje na rozvoj misijních polí, bude zaručeně podporovat i misijní práci doma. Rozvoj práce v našem sboru závisí i na evangelizační činnosti v jiných sborech. Přinášíme-li dary na zahájení práce na jednom místě, posílíme tím dílo jinde. Když pracovníci nemají finanční starosti, mohou rozvinout tím větší úsilí. A jakmile další lidé poznají pravdu a rozmnoží počet našich sborů, získáme další finanční oporu. Jakmile tyto sbory zesílí, budou moci poslat pomoc i jinam.

10. úkol — dne 7. prosince 1974

Blahobyt

Zákl. verš: Přisl 30, 8. 9

K dokonání Božího díla na světě je zapotřebí nejen tělesně i duchovně zdravých lidí, kteří by se obětovali pro Pána, ale i obrovské spousty peněz a času. Bůh žádá, abychom obětovali pro dokončení díla vše. Chce si použít muže a ženy i mladé lidi za své nástroje, aby šli a šířili jeho závěrečné poselství. Bůh žehná svému lidu na celém světě. Chraňme se, abychom si pro sebe nechali prostředky, které nám Pán dal pro dokonání díla.

Náš úkol mluví k nejcitlivějšímu místu v našem životě. Jak se zachováme? Naše rozhodnutí může velmi ovlivnit dílo Boží. Připravme svou mysl i svůj život a poznejme, co chce Pán vykonat pro nás a skrze nás k své slávě.

1. Zkouška

Co bylo příčinou blahobytu Izraele? 5 Moj 8, 18

Sestra Whiteová píše o jedné sestře, která měla mnoho rodinných problémů, byla nemocná a chudá a později z toho všeho vyšla. Uvádíme odstavec, který se týká zkušenosti této sestry.

„Pán řekl andělu, který ti byl doposud k službám: Zkoušel jsem ji v chudobě a v těžkostech a neodloučila se ode mne ani nereptala. Vyzkouším ji nyní v blahobytu. Odhalím jí stránku lidského srdce, kterou dosud nezná.“

Často jsme téhož názoru jako Židé za časů Pána Ježíše, že blahobyť představuje požehnání za naši věrnost a že je tudíž důkazem Boží přízně. Uvedená zkušenost ukazuje, jak mylný je tento závěr.

Co je podle našeho názoru obsaženo v požehnání muže, uvedeného v Žalmu 1, 1–3?

Umíme snášet blahobyť?

2. Účel blahobytu

Čeho se má především týkat práce člověka? Jan 6, 27

Je přirozeným rysem naší povahy — a máme to vlastně od Boha — že se snažíme něčeho se dopracovat. Naše prostředky mají sloužit jen k uspokojení našich nezbytných denních potřeb. Současně mají sloužit ku požehnání jiným a k rozvoji díla Božího.

Věrný správce vykoná pro dílo Boží to nejlepší; bude před sebou vidět jen obrovské potřeby světa. Pochopí, že s poselstvím pravdy se musí seznámit nejen jeho okolí, ale i vzdálené krajiny. Budou-li mít lidé tohoto ducha, přijmou skrze pravdu lásku a posvěcení. To zapudí lakomství a veškerou nepoctivost.

3. I satan dopřává některým lidem blahobyť

Co se tázal Jeremiáš Boha? Jer 12, 1

„Pán Bůh není příčinou veškerého bohatství. V získá-

vání majetku působí mnohem častěji satan než Bůh." (Svědectví I, s. 175) Tento udivující výrok Ducha prorockého vysvětluje, proč se mají mnozí bezbožní tak dobře. Satan mnohým dopomáhá k penězům.

Které učení Pána Ježíše vysvětluje, proč satan dává některým lidem prospěch? Mat 6, 24

Jakou mzdu vyhledávali mnozí za dnů ap. Petra? Je to pravda i dnes? 2 Petra 2, 15

Nedbejme na pokušení blahobytu!

4. Izrael zapomněl!

Před čím varoval Hospodin Izraelské, zapomenou-li na něho a budou-li uctívat jiné bohy? 5 Moj 8, 19

Co mělo Izraeli stále připomínat, že jsou ve všem závislí na Bohu? 5 Moj 6, 10–12

Bůh, největší Pán, spolupracuje s lidmi a pomáhá jim získat prostředky potřebné k životu. Současně od nich žádá, aby s ním spolupracovali na záchraně duší. Svěřil svým služebníkům peníze, které mají napomáhat šíření jeho díla doma i v misijních polích. Ale splní-li jen polovina věřících svoji povinnost, nenaplní se pokladna dostatečně a mnohá odvětví díla Božího musí zůstat nedokončena.

5. Nebezpečí blahobytu (Žalm 52, 9)

Mužové a ženy, kteří si činí nárok na vykoupění v Kristově krvi, promrhají často peníze, které jsou jim svěřeny na záchranu jiných. Dávají na dílo Boží lakotně a jsou štědří jedině tehdy, vynese-li jim to slávu. To jsou modloslužebníci.

Pán Ježíš napomínal lidi, aby neutráceli energii, čas a peníze za podřadné věci a za to, co nemá věčné trvání. (Jan 6, 27)

Blahobyť může vést člověka stále hlouběji do propasti.

6. Nebezpečí hromadění majetku

Který hřích Izraele káral prorok Aggeus? Ag 1, 2. 4

Izrael zanedbával 15 let dílo Boží. Základy chrámu byly položeny v následujícím roce po návratu z Babylóna, r. 535 př. Kr., ale r. 520 ještě stavba vůbec nepokročila. Pracovali velmi pilně pro sebe, ale neměli požehnání. Proto neměli časný prospěch, že opomenuli klást Boží zájmy na první místo. Tak zněla slova proroků. Kdyby Izraelští věnovali Bohu patřičnou úctu, zdvořilost a odevzdanost, stavěli by v první řadě jeho dům, a tím by si přivolali jeho přítomnost a požehnání.

Jakou radu a útěchu dal Spasitel svým následovníkům ohledně majetku? Luk 12, 15. 32

Uvažujme vážně o tom, jak je tomu v tomto směru v našem životě.

11. úkol — dne 14. prosince 1974

Oběť

Zákl. verš: Jan 15, 13

Slovo oběť má dva významy. V bibli znamená zabít obětního zvířátka na oltáři. V novodobém smyslu představuje oběť obvykle něco, čeho se člověk zřekne, co dobrovolně ztratí anebo oč přijde. Mluvíme-li o obětování na dílo Boží, myslíme tím, že dáváme Pánu něco, co potřebujeme, ale bez čeho se chceme obejít. Tyto dva významy oběti — obětní zvíře a odřeknutí si — mají dvojí důležitý smysl. Lidé obětovali zvířátko, a tím je odevzdali cele Bohu. Oběť zabili a maso shořelo. Dárce neměl z obětova-

ného zvířete nic. Tím je zdůrazněna úplnost oběti. V dnešním pojetí oběti se zaměřujeme na sebezapření pro dílo Boží. O tom pojednává také náš dnešní úkol.

1. Co je oběť ve smyslu Nového zákona? (Žid 10, 9a)

Proč se stal Boží Syn člověkem?

Jakou oběť přinesl Pán Ježíš? Žid 10, 5

Oběť byla naplánována v nebesích a započala v ráji. Nejlépe se projevila Kristovou smrtí na kříži Golgaty. Celý plán spasení byl založen na zásadě oběti. Později byla i křesťanská církev založena na téže zásadě.

Oběť sleduje ten cíl, aby Bůh mohl s námi naložit podle své vůle.

2. Živá oběť

Jakou oběť vyžadoval Bůh od Abraháma? 1 Moj 22, 2

Abrahám měl obětovat svého syna, a nevzpíral se. Abrahám jej ve skutečnosti obětoval, zřekl se ho. Bůh tento dar přijal, protože znal Abrahámovy pohnutky a jeho stanovisko. Abrahám se nezdráhal darovat svého syna. Dokázal, že Pánu Bohu nezadržuje nic.

Jakou oběť měli přinášet věřící křesťané v Římě? Řím 12, 1

Jsmc obětí živou, optimistickou, radostnou?

3. Sebezapření

Jaké naučení dává Spasitel tomu, kdo jej chce následovat? Mat 16, 24

Jdeme-li za Kristem cestou sebezapření, neseme-li svůj kříž, pak budeme ve svém životě zjevovat krásu Kristova života. Oltář sebeobětování je místem, kde se setkáváme s Bohem.

Jaký rozdíl činí Pavel mezi viditelnými a neviditelnými věcmi? Jak se podle toho zařídíme my? 2 Kor 4, 17. 18

Prvým předpokladem bohu libé služby je a bude vždy nezištné posvěcení a obětavý duch. Pamatujme při vši naší práci na to, že Pán přijímá naše největší schopnosti a nejvznešenější službu jedině tehdy, obětujeme-li na oltáři sebe jako oběť živou, která se Bohu odevzdá cele.

4. Praktické uplatnění

Jakou odpověď dal Pán Ježíš člověku, který toužil po životě věčném? Mat 19, 16. 21

Bůh nám dal měřítko, abychom věděli, jak máme obětovat a kde máme začít s obětí.

Musíme učinit víc než jen zřít se nějakých zbytečností. Musíme se cvičit v sebezapření. Musíme obětovat něco ze svého pohodlí, něco, co máme rádi.

5. Dnes je čas k obětování

Co je zaslíbeno těm, kteří v zájmu Božího království opustí to, co mají rádi? Mat 19, 29. 30

Co čteme v Písmu svatém o kupování a prodávání v údobí obrazu šelmy? Zjev 13, 16. 17

Vykoupením člověka dokázal Bůh obětavou a hlubokou lásku, kterou nikdy nedoceníme. O daru Božím nelze pochytovat. Dal nám vše. Bůh by nedopustil, aby se dalo říci, že mohl učinit víc nebo že mohl lidem prokázat větší lásku. Tím, že daroval Ježíše Krista, daroval celá nebesa.

6. Nezadržujeme nic

Co tvořilo skutečný dar Macedonských? 2 Kor 8, 5

Macedonští se řídili v dávání vzorem Ježíše Krista. Ztožnili se s dílem v Jeruzalémě. Odevzdali Bohu nejen své dary, ale i sebe. Nikdo je nemusel vybízet k tomu, aby obětovali. Naopak, radovali se z toho, že si mohli odříci i nutné věci v zájmu potřebných. Apoštol je brzdil, ale oni ho nutili, aby jejich dar přijal. Byli tak upřímní a měli

takovou lásku k ostatním bratřím a sestrám, že se rádi zapřeli a přinesli hojně ovoce štědrosti.

12. úkol — dne 21. prosince 1974

Boží směrnice pro správce

Zákl. verš: Mat 9, 29b

Nejeden upřímný člen se poctivě táže: Kolik mám vrátit svému Pánu? Čím déle studujeme otázku správcovství, tím více poznáváme, že to záleží na okolnostech a na naší víře. Věřící lid v minulosti podporoval Boží dílo. Kolik dávali? Proč dávali? Pozastavíme-li se s modlitbou nad jejich správcovstvím, může nám to usnadnit rozhodnutí, jaká je naše nynější odpovědnost. Také záleží na tom, jsme-li v dobré nebo v tísnivé finanční situaci a potom, jaké vážné okamžiky prožíváme.

1. V první řadě vraťme desátek

Jaký požadavek měl Bůh k Izraelským v otázce jejich vlastnictví? 3 Moj 27, 30

Bůh nikdy tuto zásadu nezrušil. Činí si dosud nárok na desátou část ze všeho, co nám dává nebo co nám pomáhá získat. Vyhražuje si to pro své účely. Člověk nedává Bohu desátek jako dar, protože desátek Bohu patří.

Kdy se má desátek vrátit? Přísl 3, 9. 10

Pamatujme, že náš příjem je projevem Božího požehnání. Vraťme tedy Pánu to, co mu patří. Tento fond nemá být rozhodně věnován na nic jiného, protože musí sloužit výhradně na podporu díla evangelia.

Zamysleme se, zda žijeme v souladu s vůlí Boží a zda se nemusíme v této otázce napravit.

2. Směrnice, týkající se darů

Jakou radu ohledně dávání dává apoštol Pavel? 1 Kor 16, 2

Kolik mám obětovat na dary? S touto otázkou se často setkáváme. Dávej tolik, kolik ti Pán umožňuje dát. Nikdo nemůže druhému určovat výši daru.

Bůh ponechává sice každému na uvážení, kolik chce obětovat.

Starému Izraeli dal však přesné pokyny. Tam byl zaveden na podporu chudých tzv. druhý desátek. (Čti Patr. a pror., str. 530).

Pomáháme potřebným po vzoru Pána Ježíše? Spravuje-li křesťan věrně majetek svého Pána, bude naplněn velkou radostí.

3. Další směrnice, týkající se darů

Co dávali ve starém Izraeli kromě desátků? Mal 3, 8

Svědomití jedinci ve starém Izraeli vraceli Pánu Bohu třetinu svého příjmu na náboženské účely a pro chudé. Toto pravidlo nedal Pán jen pro určitou třídu lidu, ale pro celý národ.

Uvedených 33 % představovalo dary ve výši 23 % jejich příjmu po odečtení desátku.

Když čteme výtku proroka Malachiáše o okrádání Boha, nemáme snad výčitky svědomí?

4. Směrnice apoštola Pavla

Kolik dával Pavel? Fil 3, 8

Jak byly získány prostředky na stavbu svatostánku? 2 Moj 35, 29; 36, 6. 7

Všichni, kteří mají rádi společné pobožnosti a váží si

svaté Boží přítomnosti, budou se stejnou obětavostí pracovat na výstavbě modlitebny. Budou se snažit přinést Pánu své nejlepší dary. Dům Boží nesmí být zadlužen, bylo by to zneuctění Pána. Lid Boží má obětovat ochotně tolik, aby dělníci mohli říci jako kdysi stavitelé svatyně: „Nemoste už další dary.“

5. Všichni zajedno

Jakou radu o dávání dal náš Spasitel? Luk 14, 33

Být Ježíšovým učedníkem znamená položit na Boží oltář vše — plány, majetek i rodinu. Nic nesmí stát mezi námi a Bohem.

Děti, které musí spoléhat na vlastní prostředky, si obvykle váží svých schopností, využívají je, zdokonalují a usměrňují, aby se lépe v životě uplatnily. Děti, pro které rodiče vykonají nejvíc, cítí často nejmenší povinnost vůči nim. — Rodiče mají pamatovat na dílo Boží i ve svém odkazu dětem. Budou mít radostný pocit uspokojení a odměnu na věčnosti.

6. Směrnice platí i dnes

Máme se učit ze zkušenosti lidu izraelského? 1 Kor 10, 11

Po Kristově smrti se evangelium rozmáhalo a šířilo a vyžadovalo prostředky ve zvýšené míře. Dávání darů stalo se pro křesťany naléhavější potřebou než dříve pro starozákonní lid. Dnes Pán Bůh vyžaduje větší dary než kdykoli dříve.

Sestra Whiteová píše: „Lid Boží posledních dnů má mnohem větší odpovědnost než měl lid starozákonní. Ve velmi krátké době musí být vykonáno veliké a významné dílo.“ Svědectví III, s. 396.

Víra a správcovství

Zákl. verš: Luk 18, 8b

V době, kdy lidé spoléhají na hmotné statky více než kdy předtím, vychovává si Pán po celém světě zvláštní lid, který skládá svou naději ve víře v Boží zaslíbení. Svět i křesťanská církev potřebují příklad „živé víry“.

Víra není pocit. Pravá víra se nesmí ztotožňovat s troufalostí. Jen ten, kdo má pravou víru, je chráněn před opovržlivostí, kterou satan přináší jako padělek víry.

Lidé potřebují živou víru, která uplatňováním sílí a roste. Rozhodneme-li se vykonat něco, k čemu potřebujeme víru, podpoříme nesmírně její růst. To je součástí Božího plánu vykoupení. Člověk se musí rozhodnout, jak naloží se svým životem.

1. Víra jako činitel (Žid 11, 5)

Enoch měl víru. Z jeho každodenního chození s Bohem se stalo věčné společenství. Žil tak opravdově, že mu Bůh nedovolil zemřít. Enoch byl ve svém každodenním životě s Bohem tak doma, že si jej Bůh vzal k sobě domů. To vše způsobila víra.

Co musíme mít, abychom se líbili Bohu? Žid 11, 6

Co je tedy víra? Žid 11, 1

Vírou jsme se stali Kristovým vlastnictvím, vírou v něm musíme růst — dávejme a přijímejme. Musíme mu dát vše — své srdce, vůli, službu. Odevzdejme se Kristu tak, že budeme poslušni všech jeho požadavků. A musíme také přijímat vše potřebné k tomu, abychom dokázali být poslušni Krista. On je plnost všech požehnání, on bude přebývat v našem srdci, bude naší silou, spravedlností a věčným pomocníkem.

2. Do neznáma s Bohem

Kterou neznámou skutečnost chce Bůh zjevit člověku?
Kol 1, 26. 27

Máme-li přijmout smírčí oběť Ježíše Krista za nás, musíme mít víru. Bůh nás vybízí, abychom pronikli hlouběji do tajů Božího plánu. Víra umožní Pánu, aby v našem životě činil zázraky. On dokáže učinit mnoho pro nás i skrze nás.

Kam vedl bůh Abraháma? Žid 11, 8—10

Bůh učinil s Abrahámem smlouvu, že s ním bude, že mu požehná a povede ho. Ale Abrahám musel vírou vykročit do neznáma. Občas zakolísal, ale nikdy nepřestal sledovat Boží cíl na této cestě. Totéž platilo i pro lid Izraelský u Rudého moře. Bůh se nás snaží udržet na cestě vpřed do neznáma; chce, abychom šli tak rychle, jak nám to jen naše víra dovolí.

3. Víra ovlivňuje naše možnosti

Jaké možnosti má člověk? Mat 5, 48

Jaké možnosti nám bible představuje?

1. Chlapce s jídlem. Mat 14, 15—21
2. Vdovu, která měla poslední sousto. 1 Král 17, 13—16
3. Tři sta mužů, „vyzbrojených“ pochodněmi, džbány a troubami. Soudců 7, 22

Vírou můžeme přijímat neomezené množství požehnaní.

Čím více dáme do Boží pokladnice, tím více budeme moci dávat. Pán nám umožní získat tím více prostředků.

Pán má se svými dětmi tak vysoký cíl, že si to sotva umění představit. Máme se stát podobní Bohu. Před námi se otvírá cesta ustavičného růstu. Ale naše úsilí povede tak vysoko nad sobecké a časné zájmy, jak vysoko jsou nebesa nad zemí.

4. Víra jako předpoklad vítězství

Jak důležitá je víra ve všedním životě? 1 Jana 5, 4

Kterou zásadu růstu vysvětlil Spasitel? Mar 4, 23–25

Kde je život, tam je i rozvoj a růst. V království Božím je ustavičný pohyb — přijímáme od Pána a vydáváme; bereme a vracíme mu to, co mu náleží. Bůh spolupracuje s každým upřímným věřícím. Světlo a požehnání, kterých se věřícímu dostane, uplatní se v jeho další činnosti.

Neomezujme své dary Bohu. Omezujeme tím naše možnosti.

To platí v časných i v duchovních věcech. Pán si nepřinesl pro práci na tomto světě zlato a stříbro. Dává lidem prostředky, aby svými dary a obětmi pečovali o rozvoj jeho díla. Stanou-li se mužové a ženy zdrojem požehnání pro druhé, bude je Pán neustále zásobovat. Nikdo nezchudne proto, že dává zpět Pánu to, co mu patří; právě zadržování vede k chudobě.

5. Moje smlouva

Jakou smlouvu učinil Pán s Abrahámem? 1 Moj 12, 2. 3

Proč musíme mít víru, aby nám Bůh mohl požehnat?
Mat 9, 29

Základem smlouvy je společenství s Bohem, ve které je Hospodin naším Bohem a my jsme jeho lidem. Věřící si musí položit otázku: Jsem správným Božím správcem podle smlouvy, ve které si obě smluvní strany náleží?

Někteří lidé jsou v chudobě štědrí, ale jakmile získají majetek, začnou skrblit. Mají málo víry proto, že nejdou vpřed úměrně svému blahobytu a že dávají jen skromně na dílo Boží.

6. Smlouvy víry

Proč musíme spolupracovat s Bohem, chceme-li mít stále větší víru? Ef 2, 8

Kterou vynikající vlastnost očekává Bůh od svých správců? 1 Kor 4, 2

Pán učinil s lidmi zvláštní smlouvu, že když pravidelně odloží částku, určenou na rozvoj Kristova království, požehná jim bohatě tak, že ani nebudou moci jeho dary přijímat. Jakmile však lidé zadržují to, co patří Bohu, prohlašuje o nich Pán jasně: „Zlořečení jste.“

Dokážu na základě své víry „uzavřít“ smlouvu s Pánem?

Nestačí věřit, že Kristus je, musíme věřit v něj. Prospěšná je pouze víra, která nám umožní přijmout Ježíše za svého osobního spasitele a uznat jeho zásluhy za své vlastní. Mnozí považují víru za názor. Ale zachraňující víra představuje jednání, kdy ti, kteří přijímají Krista, uzavírají smluvní vztah s Bohem. Opravdová víra znamená život. Živá víra znamená vzrůst energie, důvěru a spoléhání se, takže člověk se stává vítězem.
